

Arrest

nr. 272 686 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 10 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 december 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022, dag waarop de zitting uitgesteld wordt naar de zitting van 23 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HAYEZ, die *loco* advocaat T. WIBAULT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in 1977.

1.2. De verzoekende partij dient op 18 november 2018 aan de grens een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 december 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt vernietigd bij 's Raads arrest van 16 januari 2019 met nummer X. Op 22 januari 2019 wordt door de commissaris-generaal de beslissing tot verder onderzoek (grens) genomen. Op 28 mei 2019 neemt de commissaris-generaal de

beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 7 juli 2020 met nummer X wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 29 september 2020 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 30 november 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in de wijk Al Nasser, Gaza stad, te Gaza op (...)1977. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim.

U heeft uw gehele leven in hetzelfde gebouw in de Al Nasser wijk te Gaza-stad gewoond. Tot een jaar voor uw huwelijk woonde u bij uw familie op de eerste verdieping van het gebouw. Hierna bouwde u zelf een appartement met het geld van de erfenis van uw vader, op de derde verdieping van dat gebouw. In april 2000 bent u gehuwd met H.B. (geboren op (...) 1986 te Saoedi Arabië). Samen hebben jullie vier kinderen: M. (geboren op (...) 2003), A. (geboren op (...) 2005), A. (geboren op (...) 2007) en D. (geboren op (...) 2010). Zij verblijven op heden in uw appartement, dat nog steeds in uw eigendom is. Uw beide ouders zijn overleden: uw vader stierf toen u vijf jaar oud was en uw moeder ongeveer drie jaar geleden. Uw oudste broer A. stierf in 2006 toen hij werd vermoord door een lid van een terroristische groepering. Hij stierf naar aanleiding van het feit dat hij, als automechanicien, één van de auto's van de groepering niet wenste te herstellen. Naar aanleiding hiervan hebben u en uw familie geen verdere problemen gekend. Daarnaast verblijven uw drie andere broers op heden in hetzelfde gebouw waar u verbleef, en verblijft uw zus op heden in een andere wijk in Gaza met haar gezin.

U bent tot het zesde middelbaar naar school geweest. Vervolgens heeft u steeds in de horeca gewerkt. U oefende verschillende functies uit, zoals ober en hoteldirecteur. In de periode 2005-2006 werd u zelfstandige. In 2013 besloot u een restaurant te openen. U huurde dit restaurant van de gemeente. Tijdens de oorlog van 2014 werd dit restaurant aangevallen. U heeft dit vervolgens terug verbouwd en bleef actief als chef kok tot kort voor uw vertrek.

In het verleden heeft u Gaza een aantal keer verlaten. In 1995 of 1996 ging u voor een jaar naar Griekenland om werk te zoeken, in 2000 ging u voor een opleiding naar Turkije, in 2006 ging u voor een vijftiental dagen naar Egypte op vakantie, in 2010 of 2011 ging u op bedevaart naar Saoedi Arabië. Ook ging u verschillende keren naar Ramallah in verband met uw werk, de laatste keer was in 2017.

Na de oorlog van 2014 kende u problemen met Hamas. Eén van hen is A.A.W., een persoon die raketten afvuurde dichtbij de plaats waar u verbleef. U werd door leden van Hamas benaderd omdat ze zich in uw restaurant wilden vestigen, alsook kwam u met hen in aanraking omwille van het afvuren van de raketten. Hierdoor werd u in mei 2017 een week lang vastgehouden door hen. Daarnaast kwam u met hen in aanraking wanneer u door een instorting van uw restaurant een militaire tunnel ontdekte onder uw restaurant. Deze instorting vond plaats in maart 2016. U werd door Hamas benaderd met de vraag wat u gezien had en u werd het zwijgen opgelegd. Begin januari 2018 werd u voor één dag ontvoerd door Hamas, u werd de volgende ochtend wakker voor het ziekenhuis van Al Shifa. Eén van de ontvoerders was een bekende voor u, A.A.W.. Twee tot drie dagen na de ontvoering ontving u een oproepingsbrief en u ging zich aanmelden. U werd beschuldigd van verraad omdat u hen niet de toelating gaf om uw restaurant te gebruiken en u niet met hen wenste samen te werken. U werd gedurende drie uur vastgehouden. Na uw vrijlating verbleef u enkele dagen bij uw tante.

Op 6 juni 2018 heeft u Gaza via Rafah definitief verlaten door een illegale overeenkomst. U kende hierdoor geen problemen aan de Palestijnse of Egyptische kant van de grens. Op 22 mei 2018 had u tevens gepoogd Gaza te verlaten, maar deze poging was niet succesvol. Van Egypte ging u naar Turkije, legaal met uw paspoort. Vervolgens ging u via Turkije naar Griekenland en Roemenië. Op 18 november 2018 kwam u met een vlucht vanuit Roemenië aan op Belgisch grondgebied. Aangezien u geen geldig visum had voor binnenkomst, werd u in detentie gehouden aan de grens.

Op 18 november 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U gaf aan dat uw broers vertelden dat ze na uw vertrek dikwijls werden aangesproken over waar u was. Ze konden een document bemachtigen waarin stond dat u op 6 juni 2018 Gaza had verlaten. Door dit document werden ze minder benaderd. Ook deden Hamasleden een huiszoeking, ze hadden informatie gekregen dat u thuis was. U vreesde bij terugkeer gearresteerd of vermoord te worden door Hamas, ongeacht welke reden. U had bovendien een persoonlijke vrees ten aanzien van A.A.W., hij maakte een gebaar naar u dat hij u zou vermoorden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele paspoort, uw originele identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw dochter, een

kopie van de geboorteakten van u en uw gezin, een kopie van de overlijdensakte van uw ouders en geboorteakte van uw moeder, een foto van uw broer A. die vermoord werd, foto's van de schade aan uw appartement door de oorlog van 2014, kopies van schadeattesten van de schade aan uw restaurant, kopie van het huurcontract van uw restaurant (1/10/2016-30/9/2017), kopies medische verslagen (12/2/17 en 28/1/2018), oproepingsbrief van Hamas (8/1/2018, aanmelding 10/1/18), kopie van document waarop staat dat u Gaza verlaten heeft op 6 juni 2018, kopie van waarschuwing van de interne veiligheidsdienst, kopie van document verbod op openbare plaatsen (10/1/18), een kopie van lidmaatschap van de horeca en foto's van uw kinderen. U verstuurdte later nog een kopie van een huurcontract van uw restaurant op voor de periode (1/10/17-30/9/18), alsook een document waarin staat dat uw restaurant schade heeft geleden door een Israëlische aanval op 14/7/2018.

Op 19 december 2018 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 januari 2019 werd deze beslissing vernietigd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Vervolgens nam het CGVS opnieuw een weigeringsbeslissing op 28 mei 2019. U ging op 26 juni 2019 tegen deze beslissing in beroep en op 7 juli 2020 bevestigde de RvV de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 29 september 2020 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich op dezelfde feiten als die van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Ter staving van dit tweede verzoek legde u enkele juridische documenten voor waaruit blijkt dat u in Gaza bij verstek bent veroordeeld. Verder legde u nog enkele medische documenten voor, waaruit blijkt dat u rugproblemen en psychische problemen (depressie) heeft én dat er een vermoeden was dat u aan het syndroom van Brugada lijdt. Na het persoonlijk onderhoud legde uw advocaat per mail nog een bijkomend medisch attest voor en verder nog enkele uitspraken van Nederlandse en Duitse rechtbanken. In het kader van uw tweede verzoek kwam ook aan het licht dat u in Griekenland reeds internationale bescherming geniet.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, m.n. in Griekenland. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw "Eurodac Search Result"). Deze vaststelling wordt door u niet betwist (zie persoonlijk onderhoud, vragen 1-6).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen

van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U en uw advocaat beperken zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar u haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 25, 28 en 29 en zie opmerkingen advocaat). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn omwille van uw fysieke gezondheidstoestand (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 32-37), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

De vaststelling dat u vóór of (relatief) korte tijd na de toekenning van de status vertrokken bent uit Griekenland (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 10-12), getuigt bovendien niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. De vaststelling dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 17) getuigt bovendien van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Waar u en uw advocaat kanttekeningen plaatsen bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Griekenland (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 25-27 en zie opmerkingen advocaat), kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Griekse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoonde dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Griekenland aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In de mate dat na het persoonlijk onderhoud uw advocaat in een email opwierp dat er geen duidelijkheid bestaat over welke type bescherming u werd toegekend in Griekenland, dient te worden gewezen op het volgende:

Hoewel uit de Eurodac Search Result, in samenlezing met de verklarende nota opgesteld door Cedoca, waarvan kopie in het administratief dossier is gevoegd, op zich inderdaad niet kan worden afgeleid welk type internationale bescherming u in Griekenland verleend werd (d.i. vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire bescherming), kan niettemin genoegzaam worden aangenomen dat u internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland (wat door u op zich niet wordt betwist) en het Commissariaat-generaal zodoende tegemoetkomt aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de nietontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde. De vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel een subsidiaire beschermingsstatus betreft is derhalve géénszins van doorslaggevend belang.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u voorlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De documenten waaruit blijkt dat u in Gaza bij verstek bent veroordeeld hebben betrekking op uw problemen in Gaza. Deze zijn evenwel reeds beoordeeld geweest door de Griekse asielinstanties. De documenten in verband met uw medische problemen, bevestigen onder andere dat u rugproblemen heeft. Deze zijn volgens uzelf evenwel niet ernstig maar brengen wel hinder met zich mee als u uw lichaam belast. Het vermoeden dat u aan het syndroom van Brugada lijdt, zoals uit één van de medische documenten blijkt, is bovendien onderzocht geweest en ongegrond gebleken (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 32-37). Na het persoonlijk onderhoud legde uw advocaat nog een bijkomend medisch attest voor waar opnieuw naar uw rugproblemen werd verwezen en waarbij ook sprake is van depressieve klachten in uw hoofde. Dit laatste wordt hier niet ter discussie gesteld maar is hoe dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. In de mate dat uw advocaat na het persoonlijk onderhoud nog uitspraken van rechterlijke instanties van Nederland en Duitsland voorlegde en verwees naar een rapport van AIDA (Asylum Information Database country report Greece 2020), dient te worden opgemerkt dat dit slechts algemene informatie betreft met betrekking tot Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6. § 2. 3°, 57/6/2 en 62 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95), van de artikelen 4, 9, 10 en 12 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en van de artikelen 1, 4, 7, 18, 20 en 21 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

In een eerste en tweede onderdeel van haar middel geeft de verzoekende partij een theoretische uitzetting omtrent de door haar aangehaalde bepalingen en verwijst ze naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

In een derde onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat de eerste bescherming van een vluchteling tegen refoulement is. Volgens recente rapporten, is het vastgesteld dat deze bescherming niet verzekerd is in Griekenland. Er bestaan gevallen van refoulement van vluchtelingen. De verzoekende partij citeert uit: "Amnesty International, Greece: Violence, Lies, and Pushbacks, 23 June 2021; p. 17". Volgens de verzoekende partij is er in Griekenland een wijdverspreide praktijk van refoulement. Dit beleid is zo ver uit de hand gelopen dat de Griekse politie recentelijk een Afghaanse tolk van het Agentschap Frontex met dwang naar Turkije heeft gestuurd via bootjes op de Evros rivier.

In een vierde onderdeel stelt de verzoekende partij dat er rapporten bestaan die expliciet de schorsing van enige terugname van vluchtelingen vragen. In dit verband citeert de verzoekende partij uit: "RSA & Pro Asyl, Lack of effective integration policy exposes refugees in Greece to homelessness and destitution, while returns from European countries continue, 4 June 2020". Verder verwijst de verzoekende partij ook naar de rechtspraak van de Oberverwaltungsgericht (Duitse hoge administratieve rechtbank) en van de Raad van State in Nederland. Vervolgens voegt de verzoekende partij de rapporten toe aan haar verzoekschrift waarop deze buitenlandse rechtbanken hun besluit gevormd hebben. Ze benadrukt dat RAS en ProAsyl veldonderzoek hebben verricht naar de situatie van vluchtelingen in Griekenland en schatten dat onder de huidige omstandigheden, duizenden mensen in Griekenland het risico lopen dakloos te worden, als gevolg van het ontbreken van enig integratieprogramma en de discriminatie waarmee vluchtelingen worden geconfronteerd bij de toegang tot hun economische en sociale rechten. Voorts haalt ze aan dat in maart 2021 RSA & PRO ASYL hun waarschuwing herhaalden voor een risico op schending van artikel 3 van het EVRM in geval van uitzetting van een persoon die internationale bescherming geniet. De verzoekende partij haalt ook aan dat: *"De toepassing van het EVRM brengt voor de staten positieve verplichtingen mee. Er zij op gewezen dat het Hof in de zaak Alaa ASAAD tegen Nederland de draagwijdte van deze verplichtingen heeft afgebakend door de vragen die het heeft gesteld. Nederland wordt bijvoorbeeld gevraagd uit te leggen welke garanties het heeft dat het gezin een verblijfsvergunning zal krijgen en toegang zal hebben tot huisvesting, de arbeidsmarkt, sociale zekerheid en gezondheidszorg in geval van uitzetting. Uit de vragen die aan de Griekse regering zijn gesteld, blijkt hoe belangrijk het is dat de procedures voor de toegang tot de verschillende rechten in de praktijk worden besproken, (stuk 9) Een soortgelijke aanpak, die gericht is op een concreet onderzoek van de toegang tot gewaarborgde rechten, blijkt ook uit de vragen die het EHRM heeft gesteld in de zaak Kurdistan DARWESH en anderen, (stuk 10) In tegenstelling met deze aanpak, steunt de bestreden beslissing zich op geen concrete elementen om te verzekeren dat de fundamentele rechten van verzoeker niet zullen geschonden worden."* Volgens de verzoekende partij steunt de verwerende partij zich op een vermoeden terwijl informatie (en buitenlandse rechtspraak) zich accumuleert om aan te tonen dat dergelijk vermoeden weerlegd is. Ze meent dat er voldoende informatie ter beschikking is om het vermoeden van correcte toepassing van EU-recht te weerleggen. De bestreden beslissing moet zich dus uitspreken over rapporten die wel van mening zijn dat het Griekse beleid in bescherming faalt. Ze vervolgt dat recentelijk zes Lidstaten waaronder België aan de Europese Commissie hebben gevraagd om initiatieven te nemen om te voorkomen dat personen die in Griekenland internationale bescherming genieten, in andere EU-landen internationale bescherming verzoeken. Deze brief is, aldus de verzoekende partij, een erkenning van het falen van de Griekse autoriteiten bij de opvang van vluchtelingen. Ze betoogt dat: *"De bestreden beslissing kan niet worden gebaseerd op een vermoeden van correcte toepassing van het Unierecht door Griekenland, wanneer verschillende Europese lidstaten, waaronder België, de Commissie hebben verzocht om de levensomstandigheden van de vluchtelingen in Griekenland te controleren en de nodige steunmaatregelen te nemen. Gelet op het toenemende aantal rechterlijke uitspraken waarbij de*

terugkeer van personen die internationale bescherming genieten naar Griekenland wordt verboden, pleiten de ondertekenende staten ook voor de invoering van individuele diplomatieke garanties die door de Griekse autoriteiten zouden afgegeven worden. [...] Alleen al het feit dat de Griekse autoriteiten worden gevraagd om individuele diplomatieke garanties te verstrekken voor elke persoon die in een tweede lidstaat om internationale bescherming heeft verzocht, toont aan dat de betrokken personen, indien dergelijke garanties niet worden verstrekt, het risico lopen het slachtoffer te worden van schendingen van artikel 4 van het Handvest. Zoals vele NGO's aanvoeren, bevestigt het vragen van individuele garanties tegen onmenselijke en vernederende behandeling dat het risico van een dergelijke behandeling wel degelijk aanwezig is bij afwezigheid van dergelijke garanties. Voor Amnesty International, [...] Op zijn minst, en zoals in het eerste en tweede onderdeel van het enige middel is geformuleerd, zijn dergelijke individuele verzekeringen van essentieel belang om de terugkeer van de verzoeker te organiseren.”

In een vijfde onderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat ze van mening is dat de verificatie van de doeltreffendheid van de bescherming in een eerste land van asiel impliceert dat in de praktijk wordt nagegaan of de vluchteling alle rechten geniet die door het Verdrag van Genève en door richtlijn 2011 - 95 worden gewaarborgd, en of zijn integratie in de praktijk mogelijk wordt gemaakt door specifieke regelingen. Volgens haar is Griekenland niet alleen onverschillig voor het lot van de vluchtelingen en doet hij niets om zijn positieve verplichtingen uit hoofde van het Verdrag van Genève na te komen, maar, wat nog erger is, handhaaft hij een hele reeks discriminaties die de begunstigen van internationale bescherming de rechten ontnemen die door de Europese normen worden gewaarborgd. In dit verband verwijst de verzoekende partij onder meer naar het AIDA-rapport. Ze stelt dat het rapport duidelijk aangeeft dat sociale bijstand voor huisvesting niet toelaatbaar is voor begunstigen van internationale bescherming en dat zij gediscrimineerd worden met Griekse onderdanen bij de toegang van dit recht. Naast de administratieve belemmeringen worden personen die internationale bescherming genieten, gediscrimineerd bij de toegang tot huisvesting en zijn ook de huursubsidies ontoereikend om de huurkosten te dekken. Wat betreft andere sociale rechten, toont de praktijk dat de toegang tot deze rechten beperkt is en dat de gelijkheid van behandeling met Griekse onderdanen niet verzekerd is. Het UNHCR stelt ook vast dat de toegang tot sociale en economische rechten niet effectief is in Griekenland. Om toegang tot opvang voor daklozen te krijgen, botsen vluchtelingen ook tegen administratieve obstakels en/of het beperkte aantal plaatsen met als gevolg dat zij geen opvang krijgen. De verzoekende partij vervolgt dat als gevolg van het gebrek aan effectieve toegang tot rechten, blijven een groot aantal van de vluchtelingen dakloos. De grote meerderheid van de begunstigen van internationale bescherming blijft uitgesloten van de arbeidsmarkt en rekt op humanitaire bijstand voor hun basisnoden. De VN-commissie inzake de uitbanning van discriminatie veroordeelt de exploitatie van arbeidsmigranten. De Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa heeft ook vastgesteld dat vluchtelingen administratieve obstakels ondervinden om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. Buiten dit obstakel blijft de arbeidsmarkt heel beperkt voor deze groep, wat leidt tot exploitatie in de informele sector. Volgens haar worden haar verklaringen aldus bevestigd door objectieve bronnen. Het gebrek aan persoonlijke ervaring maakt hier geen verschil wanneer de verwerende partij haar de vrees voor de toekomst moet bepalen. In tegenstelling met de redenering die is gevolgd door de bestreden beslissing, zijn vluchtelingen het slachtoffer van discriminatie bij de toegang tot sociale en economische rechten met als gevolg dat zij het risico lopen om behandeld te worden op een wijze die hun grondrechten schendt. Ook argumenteert de verzoekende partij dat: *“De bestreden beslissing steunt zich niet op de concrete informatie die het CGVS zou toelaten om zonder meer naar de redenering van het arrest Ibrahim te verwijzen. Het staat in verschillende uittreksels van de AIDA en RSA rapporten dat de beginselen van Gelijkheid voor de wet (artikel 20 van het Handvest) en non-discriminatie (artikel 21 van het Handvest), zijn geschonden. Verzoeker is het slachtoffer van structurele discriminatie en racisme in Griekenland.”*

In een zesde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat in het AIDA-verslag erop wordt gewezen dat mensen die uit andere EU-landen naar Griekenland zijn teruggekeerd, het probleem zullen ondervinden dat hun verblijfskaart moet worden vernieuwd. Terwijl degenen die in Griekenland blijven, verscheidene maanden en soms wel een jaar moeten wachten op de verlenging van hun kaart, worden repatrianten zonder geldige verblijfsvergunning in de rij geplaatst en in afwachting van de afgifte van hun nieuwe verblijfskaart van alle rechten beroofd. De verzoekende partij stelt dat zij onvermijdelijk maandenlang zonder bestaansmiddelen zal moeten overleven. Dit vormt een schending van artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij vervolgt dat de toestand van begunstigen van subsidiaire bescherming nog erger is, want de wetgeving maakt het mogelijk dat de aanvraag tot verlenging verworpen wordt als de aanvraag tot verlenging niet op tijd wordt ingediend.

In een zevende onderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat gezinshereniging een fundamenteel erkend recht is van een vluchteling. De Griekse wetgeving beperkt de toegang tot gezinshereniging voor vluchtelingen. Het maakt dus hier wel een verschil dat zij houder is van een vluchtelingenstatus of van subsidiaire bescherming. Als houder van subsidiaire bescherming, zou ze -volgens haar- absoluut geen recht op gezinshereniging hebben, wat niet conform is met artikel 8 van het EVRM (of 7 van het Handvest). Wederom verwijst de verzoekende partij naar het laatste AIDA-rapport. Ook zet ze uiteen dat: *“Het feit dat een klein aantal van vluchtelingen toch hun hereniging met familieleden krijgen na een lange rechtelijke strijd met de bijstand van verenigingen en advocaten vormt een uitzondering. Voor de meerderheid blijft dit recht niet effectief. Zoals het EHRM stelt, vormt het beginsel van proportionaliteit een algemeen beginsel van interpretatie van het EVRM.”*

In een laatste onderdeel stelt de verzoekende partij dat: *“Verzoeker heeft een eerste asielaanvraag in België ingediend in 2018. Het is enkel in 2021 dat het bestaan van een mogelijke bescherming in Griekenland wordt geuit bij een tweede asielaanvraag... Verzoeker werkt in België sinds een aantal jaren en heeft een vast contract voor onbepaalde duur in zijn sector van activiteit, (stuk 15) Verzoeker heeft ook rugpijn dat zijn arbeidscapaciteit beperkt, wat zijn overleving in Griekenland nog moeilijker zal maken. Verzoeker is in 1977 geboren. Het heropstarten van zijn leven in exil vormt geen evidente beweging. Het is onredelijk om zijn parcours van de laatste drie jaren weg te gooien ten voordele van een gebrekkige bescherming in Griekenland, een land waar hij enkel detentie heeft ervaren bij zijn aankomst in Europa in 2018. Een beslissing van onontvankelijkheid moet binnen een korte termijn genomen worden. Hier ook moet de bestreden beslissing een beginsel van proportionaliteit uitvoeren. Het belang van de Staat moet rekening houden met het belang van het individu. In dit geval schendt de bestreden beslissing het privéleven van verzoeker, zoals beschermd door artikel 8 EVRM.”*

2.2. Tot slot vraagt de verzoekende partij de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie:

“- Verzet het Unierecht zich ertegen dat een lidstaat, in het kader van de uitvoering van de machtiging die is verleend bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU, een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van het feit dat in een andere lidstaat (in casu Griekenland) de vluchtelingenstatus is toegekend, wanneer de wijze waarop de internationale bescherming in deze andere lidstaat, waar de verzoeker reeds internationale bescherming geniet, leidt tot de toestand dat vluchtelingen niet van bestaansondersteunende voorzieningen kunnen genieten ten gevolge van talrijke discriminaties bij de toegang tot socio-economische rechten?

- Verzet het Unierecht zich ertegen dat een lidstaat, in het kader van de uitvoering van de machtiging die is verleend bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU, een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van het feit dat in een andere lidstaat (in casu Griekenland) de vluchtelingenstatus is toegekend, wanneer de wijze waarop de internationale bescherming in deze andere lidstaat, waar de verzoeker reeds internationale bescherming geniet, de effectieve uitoefening van het recht op gezinshereniging voorzien in de richtlijn 2003/86/EG onmogelijk maakt?”

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe: Amnesty International, Greece: Violence, Lies, and Pushbacks, 23 June 2021; CommHR/DM/sf 019-2021, Greek authorities should investigate allegations of pushbacks and ill-treatment of migrants, ensure an enabling environment for NGOs and improve reception conditions, 12.5.2021; RSA & Pro Asyl, Lack of effective integration policy exposes refugees in Greece to homelessness and destitution, while returns from European countries continue, 4 June 2020; Oberverwaltungsgericht NRW, 11 A 1564/20.A, 11 januari 2021; EASO Case Law Database, Oberverwaltungsgericht NRW, 11 januari 2021, English Summary; RvSt (NL), Uitspraak 202005934/1/V3 van 28 juli 2021; RSA & PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents and socio-economic rights, March 2021; EVRM, Application no. 31007/20, Alaa ASA AD and Others against the Netherlands, 27 July 2020; EVRM, Application no. 52334/19 Kurdistan DARWESH and others against Greece and the Netherlands, 4 October 2019; Brief van zes Lidstaten aan de Europese Commissie, 1.6.2021; AIDA Country Report: Greece, Update 2020, June 2021, Uittreksel; CERD/C/GRC/CO/20-22, Nations-Unies, Comité pour l'élimination de la discrimination raciale, Observations finales concernant le rapport de la Grèce, 3 octobre 2016, Uittreksel; CommDH(2018)24, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic, following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 November 2018 en haar werkcontract.

3. De aanvullende nota

3.1. Ter terechtzitting van 23 februari 2022 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer bevattend een arbeidsovereenkomst van 1 januari 2022 en een kinesitherapeutisch evolutieverlag van 16 februari 2022.

3.2. Ter terechtzitting van 23 maart 2022 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Deze nota bevat de volgende documenten: verslag van de spoeddienst van 23 februari 2022 van Kliniek Sint-Jan, eindverslag urgentieonderzoek 23 februari 2022, medische verslag in navolging spoedopname en verder onderzoek, en medisch verslag van 16 maart 2022.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Griekenland geniet.

4.2. Uit het administratief dossier (zie map 7 "landeninformatie") blijkt dat de verzoekende partij op 17 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend en er internationale bescherming gekregen heeft. De documenten toegevoegd aan het administratief dossier vermelden duidelijk Eurodac search results "mark status M" bij de Eurodac- hit GR 1 [...]. Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoekende partij over internationale bescherming beschikt in Griekenland. De combinatie van de vermelding "M" onder "Mark status" en de code die aanvangt met "GR" wijst er volgens de gevoegde informatie van de verwerende partij op dat de verzoekende partij een internationale beschermingsstatus heeft in Griekenland. Dit wordt tevens bevestigd in de Eurodac Marked Hit van 29 september 2020. Het gegeven dat het document niet specificeert of het de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft, doet hieraan geen afbreuk. Wat van belang is dat de verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming gekregen heeft.

4.3. In navolging van het arrest Ibrahim waarin het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ Ibrahim, pt. 84 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is

of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

Aangezien de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 4 van het Handvest, zoals blijkt uit punt 2.1., indien de verwerende partij toepassing maakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, moet de Raad nagaan of de verzoekende partij *“in het licht van alle gegevens van de zaak”* een reëel risico loopt op een toestand waarbij zij volledig afhankelijk is van overheidssteun en buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht kan komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

De verklaringen van de verzoekende partij moeten worden beoordeeld in het licht van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens (HvJ Ibrahim pt 88). Op 22 februari 2022 herhaalt het Hof van Justitie nogmaals dat: *“Uit de punten 29 en 30 van het onderhavige arrest volgt dat de autoriteiten van een lidstaat de hun bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 geboden mogelijkheid niet kunnen uitoefenen wanneer zij – op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten – tot de conclusie zijn gekomen dat er in de lidstaat waar de dertelander reeds internationale bescherming geniet sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken, en dat er, gelet op deze tekortkomingen, zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze dertelander een reëel gevaar zal lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arresten van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punten 85-90, en 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 92)”* (eigen onderlijning) (HvJ (GK) 22 februari 2022, C-483/20, X. v. CGVS, punt 31).

Zoals blijkt uit punt 3.2. brengt de verzoekende partij ook verschillende rapporten bij die betrekking hebben op de situatie van personen die internationale bescherming gekregen hebben in Griekenland waaronder RSA & PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents

and socio-economic rights, March 2021 en het “*Country Report:Greece - update 2020*” van AIDA van juli 2021 (hierna: AIDA-rapport Griekenland 2021).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Erkende vluchtelingen hebben toegang tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als onderdanen, zonder enige verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Evenwel zijn onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd in de statistische gegevens over werkloosheid. Uit een onderzoek uit 2018 blijkt dat slechts weinigen erin slagen een baan te vinden. Zij worden gewoonlijk tewerkgesteld in de informele economie, die hen de toegang tot sociale zekerheid ontnemt en hen blootstelt aan verdere onzekerheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van de begunstigen en aanvragers van internationale bescherming is afhankelijk van voedselbedeling, non-foodartikelen en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot gevaarlijke inkomens genererende activiteiten en vergroot de behoefte aan hulpdiensten, vergroot het risico op uitbuiting en belemmert hun integratievooruitzichten (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 248-249). De overheid voorziet in verschillende maatregelen om de toegang tot werk voor personen die internationale bescherming genieten, te verbeteren. Dit omvat onder meer een proefprogramma voor beroepsopleiding voor 8.000 erkende vluchtelingen in Attica en Centraal Macedonië in samenwerking met het Ministerie van Arbeid en een werkgelegenheidsprogramma in de landbouwsector voor 8.000 vluchtelingen in samenwerking met het Ministerie van Landbouwwontwikkeling. Deze acties moeten echter nog worden uitgevoerd. Net als asielzoekers worden begunstigen van internationale bescherming geconfronteerd met obstakels bij de afgifte van het belastingregistratienummer (AFM), die hun toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het werkloosheidskantoor van OAED belemmeren. De uitgifte van een AFM gaat gepaard met ernstige vertragingen. De procedure voor de bevoegde belastingdiensten om de persoonsgegevens van vluchtelingen te verifiëren via de asiendienst duurt ongeveer 2 maanden. In het geval van een professionele AFM duurt de procedure meer dan 3,5 maand en is de hulp van een accountant vereist. Het AIDA-rapport vermeldt dat het bezit van een woning of het voorleggen van een huurcontract een vereiste is om toegang te krijgen tot sociale bijstand (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 245).

Wat betreft huisvesting stelt het rapport kort samengevat dat in principe statushouders dezelfde rechten genieten als Griekse onderdanen maar dat in de praktijk administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan aandacht van de overheid voor hun specifieke situatie, inefficiënte implementatie van de wet en de impact van de economische crisis statushouders een effectief genot van hun rechten onttrekt. Ook het UNHCR wijst op de dringende nood aan steun voor vluchtelingen om een normaal leven te kunnen leiden, met toegang tot scholing, gezondheidszorg en om de kost te kunnen verdienen. Bijkomend werden in maart 2020 nog bijkomende maatregelen aangekondigd om de toegang voor statushouders tot sociale uitkeringen en accommodatie verder te beperken. De boodschap volgens de Griekse minister is dat iedere erkende vluchteling verantwoordelijk is voor zichzelf. Na de kennisgeving van de beslissing waarbij een beschermingsstatus wordt erkend/toegekend heeft de betrokkene nog 30 dagen vooraleer materiële opvang of financiële steun wordt gestopt, zodat verzoekers actueel niet langer aanspraak kunnen maken op een huisvesting, voorzien door de Griekse overheid. Bij ministerieel besluit van 7 april 2020 werd aan erkende vluchtelingen een termijn tot 31 mei 2020 gegeven om de opvangfaciliteiten te verlaten in navolging van de COVID-19 pandemie uitbraak (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 245). UNHCR merkte in juni 2021 op dat mensen dwingen hun woning te verlaten zonder vangnet en maatregelen om hun zelfredzaamheid te garanderen, velen tot armoede en dakloosheid drijft. De meeste van de getroffen vluchtelingen hebben geen regelmatig inkomen, velen zijn gezinnen met schoolgaande kinderen, alleenstaande ouders, overlevenden van geweld, en anderen met specifieke behoeften. De aanhoudende COVID-19 pandemie en maatregelen om de verspreiding ervan tegen te gaan, zorgen voor extra problemen doordat mensen worden beperkt in hun mogelijkheden om zich te verplaatsen en werk of huisvesting te vinden. Het verplaatsen van een probleem van de eilanden naar

het vasteland is geen oplossing. UNHCR drong er bij de autoriteiten op aan om een gefaseerde aanpak toe te passen, een hogere drempel om bijstand te verlenen aan kwetsbare mensen die in dit stadium niet kunnen vertrekken. In een gezamenlijke brief van 1 juni 2021 aan de minister van Migratie en Asiel, de Europese commissaris voor Migratie en Binnenlandse Zaken en de Europese vicevoorzitter voor de bevordering van onze Europese manier van leven, uitten verschillende maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid omtrent voormelde situatie. Behalve voor de overgangperiode is in juli 2019, als onderdeel van de nationale integratiestrategie, een programma voor vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming van start gegaan ("HELIOS 2"). Het doel ervan is de integratie van personen die internationale bescherming genieten te bevorderen in de Griekse samenleving door middel van verschillende acties, zoals integratiecursussen, huisvesting en ondersteuning van de inzetbaarheid. Het gaat om personen die momenteel in tijdelijke huisvestingsprogramma's verblijven. Het project wordt uitgevoerd door de IOM en haar partners met steun van de Griekse regering. Op 12 augustus 2020 stuurde de Griekse ombudsman een brief aan de secretarissen-generaal van de bevoegde ministeries waarin hij wees op de noodzaak van integratiemaatregelen voor erkende vluchtelingen die behoren tot kwetsbare groepen voordat zij de opvangfaciliteiten verlaten. De Ombudsman wees op het verlenen van ondersteunende diensten en een effectieve toegang van erkende vluchtelingen tot het sociale zekerheidsstelsel. De Secretaris-generaal voor Immigratiebeleid verstrekte informatie over huisvestings- en integratiemaatregelen die reeds zijn genomen of gepland waren. Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra voorzien zijn voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het *"extreem moeilijk"* is om toegelaten te worden wegens overbevolking. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij in verlaten huizen of overbevolkte appartementen terecht. Uit de ervaring van GCR blijkt dat mensen die onderdak nodig hebben en niet over de financiële middelen beschikken om een huis te huren dakloos blijven of verblijven in verlaten huizen of overvolle appartementen, die vaak worden onderverhuurd. In een persbericht van december 2020 hebben de GCR en 71 andere maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid geuit *"over de vele kwetsbare vluchtelingen die gedwongen zijn de opvang te verlaten of geconfronteerd worden met gedwongen uittredingen, waaronder overlevenden van gendergerelateerd geweld, mensen met gezondheidsproblemen, waaronder geestelijke gezondheidsproblemen, of handicaps, alleenstaande vrouwen en eenoudergezinnen, jongvolwassenen en mensen uit de LGBTQ+-gemeenschap"*. Volgens hen hebben veel vluchtelingen moeilijkheden of zijn niet in staat om zelfvoorzienend te worden vanwege kwetsbaarheden of problemen met de toegang tot essentiële diensten en de arbeidsmarkt. In het verleden zijn vluchtelingen die werden gevraagd om uit door de staat aangeboden huisvesting te vertrekken in stedelijke gebieden op straat beland of verlieten hun onderkomens niet uit angst om dakloos te worden. De problemen met de toegang tot steun en diensten worden volgens het rapport nog verergerd voor vluchtelingen in kampen vanwege de voortdurende beperkingen van Covid-19 en de vaak afgelegen locaties van deze plaatsen, waardoor het bijna onmogelijk is om huisvesting te zoeken, toegang tot diensten te krijgen of werk te vinden. De aangekondigde doorgangplaatsen voor degenen die gedwongen worden hun huis te verlaten, bieden volgens deze maatschappelijke organisaties slechts een noodoplossing voor sommige vluchtelingen en slechts voor een periode van maximaal twee maanden. Deze periode is volgens hen niet genoeg voor mensen om onafhankelijk te worden en zonder goede ondersteuning zal het aantal daklozen in de steden toenemen. Uiteindelijk ontbreekt het in Griekenland volgens deze maatschappelijke organisaties aan een duurzame langetermijnstrategie voor integratie en inclusie. Dit leidt tot meer dakloosheid en armoede voor veel mensen (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 247). Volgens Pro Asyl en Refugee Support Aegean zijn sinds de zomer van 2020 duizenden begunstigden van internationale bescherming dakloos geworden nadat hen was meegedeeld dat zij hun plaats in het opvangsysteem binnen 30 dagen na de verlening van internationale bescherming moesten verlaten (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 247).

Kinderen die internationale bescherming genieten hebben recht op onderwijs onder dezelfde voorwaarden als onderdanen. Volwassenen met een beschermingsstatuut hebben recht op toegang tot het onderwijsstelsel en opleidingsprogramma's onder dezelfde voorwaarden als legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Er wordt een aantal cursussen Grieks gegeven door universiteiten, maatschappelijke organisaties en centra voor beroepsopleiding. UNHCR geeft aan dat de meeste vluchtelingen niet van taalcursussen of integratieprogramma's in Griekenland genieten. Een proefprogramma van Griekse taalcursussen, gefinancierd door het Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie (AMIF) dat in januari 2018 werd aangekondigd, werd opgenomen in het HELIOS-project. Sinds juni 2019 wordt het uitgevoerd door de IOM en haar partners. Bovendien organiseert de gemeente Athene regelmatig Griekse taalcursussen voor volwassen immigranten, evenals IT-seminars (AIDA-rapport Greece update 2020, p.249-250).

De wet voorziet in toegang tot sociale bijstand voor personen die internationale bescherming genieten, zonder onderscheid te maken tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Begunstigden van internationale bescherming moeten van dezelfde rechten genieten en de nodige sociale bijstand ontvangen onder dezelfde voorwaarden die voor eigen onderdanen gelden. Niet alle begunstigden hebben toegang tot sociale rechten en sociale uitkeringen omwille van bureaucratische belemmeringen, die geen rekening houden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten voor te leggen, zoals documenten betreffende de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's of zelfs de weigering van ambtenaren om hun de toegekende voordelen toe te kennen, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling, zoals bepaald in de Griekse en de EU-wetgeving. Het gegarandeerd minimuminkomen is in februari 2017 ingesteld als een nieuw bijstandsprogramma. Het gegarandeerde minimuminkomen bedraagt 200 euro per maand voor elk huishouden (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 250).

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars. Bovendien belemmeren administratieve belemmeringen de afgifte van een sofi-nummer (AMKA) waardoor ook de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijkt wordt (AIDA-rapport Greece update 2020, p.251-252).

Voorgaande landeninformatie geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland *a priori* in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, overweging 91). In zoverre de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak uit Duitsland en Nederland om te stellen dat Duitsland en Nederland het interstatelijk vertrouwensbeginsel in twijfel trekken en dat daardoor *de facto* ook geen sprake meer is van interstatelijk vertrouwen dat alle EU lidstaten zou binden, herinnert de Raad er aan dat dergelijke verwijzing bij gebrek aan precedentenwerking niet dienstig is.

Het voorgaande neemt niet weg dat sprake is een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

Het is dus noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij het verzoek te beoordelen waarbij het de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij in Griekenland in achtste maand van 2018 aangekomen is (NPO, p.3). Uit stukken van het administratief dossier blijkt dat ze op 17 augustus 2018 er een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Naar aanleiding van deze aanvraag heeft de verzoekende partij er internationale bescherming gekregen zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op 18 november 2018 aan de grens van België een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Op 7 juli 2020 wordt haar eerste verzoek om internationale bescherming afgesloten met een arrest van de Raad waarbij zij niet als vluchteling erkend wordt en evenmin de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt. Op 29 september 2020 dient de verzoekende partij een tweede

verzoek om internationale bescherming in, waarbij ze verklaart dat ze het grondgebied niet verlaten heeft (verklaringen volgend verzoek, vraag 15).

Noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit overige stukken van het administratief dossier kan opgemaakt worden of de verzoekende partij beschikt over een geldige verblijfstitel voor Griekenland. Er dient inderdaad een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Op zich wordt dit ook niet betwist door de verzoekende partij.

Uit de door verwerende partij bijgebrachte informatie uit EUODAC kan verder niet blijken wanneer aan de verzoekende partij een verblijfsvergunning werd uitgereikt en wat de geldigheidsduur ervan is. Echter, blijkt uit de door de verzoekende partij neergelegde objectieve informatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, dat de hernieuwing of verlenging van verblijfsvergunningen van statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland, uiterst moeilijk is en verschillende maanden in beslag kan nemen (AIDA, Country Report Greece, Update 2020, p. 230), terwijl het niet beschikken over een geldige verblijfsvergunning voor statushouders die terugkeren naar Griekenland een belangrijke hinderpaal kan zijn bij het uitoefenen van hun rechten als personen die er internationale bescherming genieten (AIDA, *ibidem*, p. 245-252). In dit verband leest de Raad in het AIDA-rapport dat volgens hulporganisaties in Griekenland aan begunstigden die terugkeren vanuit andere Europese landen, geen documenten werden uitgereikt tijdens de periode waarin deze personen wachten op de hernieuwing of uitreiking van hun verblijfsvergunning als persoon die er internationale bescherming geniet (AIDA, *ibidem*, p. 230). Dit wordt ook bevestigd in het Refugee Support Agean, Beneficiaries of international protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights van maart 2021 (p. 4). Zonder een geldige ADET-kaart heb je geen toegang tot sociale uitkeringen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (p. 4). Voorts valt te lezen in de informatie die de verzoekende partij bijbrengt dat dat RSA de situatie volgt van statushouders die uit andere landen zijn teruggestuurd in de laatste maanden, maar die na hun terugkeer verkeren in een situatie van langdurige armoede/hulpbehoevendheid (Refugee Support Agean, Beneficiaries of international protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights, maart 2021, p. 10). De door de verzoekende partij voorgelegde informatie is een indicatie dat er een grote kans bestaat dat statushouders in Griekenland, die verder geen sociaal netwerk of ondersteuning hebben in Griekenland gedurende lange periode na de erkenning in een situatie van dakloosheid en behoeftigheid kunnen terechtkomen. Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud evenmin dat zij heden kan terugvallen op een netwerk in Griekenland om, indien zij geen verblijfsvergunning zou hebben, een mogelijk lange periode van dakloosheid te overbruggen, noch blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat haar hierover vragen werden gesteld.

De beschikbare informatie is *in casu* evenwel beperkt en bevat geen verdere specifieke gegevens met betrekking tot de situatie van statushouders wiens verblijfsvergunning is verstreken en naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen. De verwerende partij heeft geen informatie bijgebracht met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland en zij die terugkeren naar Griekenland.

Dit is des te meer van belang daar voor het nemen van de bestreden beslissing de verzoekende partij ook een medisch attest van 7 oktober 2021 heeft bijgebracht waarin aangegeven wordt dat zij lijdt aan een chronische "rugproblematiek" en een chronische depressie met geregeld paniekaanvallen. Ook worden zeven medicijnen opgesomd die de verzoekende partij dient te nemen en aangegeven "*andere therapie: psychotherapie (psychische problematiek) // kinesitherapie (rugproblematiek).*" Uit het kinesitherapeutisch evolutieverslag blijkt dat de verzoekende partij sinds mei 2020 in behandeling is voor pijn omwille van spierspasmen in haar nek en rug. De verzoekende partij ondervindt al verschillende jaren pijn in de onderrug met uitstralende pijn naar haar been. Deze pijn gaat op en af

maar blijft aanwezig. Uit het geheel van de bijgebrachte documenten blijkt wel dat de verzoekende partij dankzij de behandelingen die ze heden krijgt in staat is om te werken en in haar levensonderhoud te voorzien. Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt verder dat de verzoekende partij op 23 februari 2022 tweemaal een korte periode van bewustzijnsvermindering (of mogelijks zelf bewustzijnsverlies) gekend heeft. Een eerste keer is dit gebeurd tijdens de terechtzitting van 23 februari 2022 in de gebouwen van de Raad waarop een ziekenwagen opgeroepen werd. De tweede keer is dit gebeurd op 23 februari 2022 toen ze vanuit Brussel, na haar spoedopname huiswaarts mocht keren. Uit het medisch verslag blijkt dat er een bewustzijnsvermindering was waardoor ze bij een aanrijding betrokken was en alzo opnieuw op spoed opgenomen werd. Het medisch attest van 16 maart 2022 van haar behandelde huisarts geeft aan dat het onderzoek naar de oorzaak van de bewustzijnsvermindering nog lopende is. De cardiale onderzoeken zijn nog niet afgerond. Wederom geeft ze aan dat de verzoekende partij moeilijke periodes kent waarin ze depressieve en angstige gevoelens heeft.

Dat de verzoekende partij geen stappen heeft gezet om haar leven in Griekenland op te bouwen en nog voor het ontvangen van haar status in Griekenland had beslist om Griekenland te verlaten, doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat er actueel geen duidelijkheid bestaat over de verzoekers verblijfsvergunning, dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat statushouders zonder (geldige) verblijfsvergunning die terugkeren vanuit andere EU Lidstaten mogelijk gedurende een zeer lange periode geconfronteerd kunnen worden met bureaucratische obstakels die het hen in de praktijk zeer moeilijk maken hun rechten als statushouders te doen gelden met een groot risico op dakloosheid en dat niet werd nagegaan of de verzoekende partij over een netwerk beschikt in Griekenland.

Gelet op deze indicatie van verhoogde kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij omwille van haar medische problemen waarvoor ze heden behandeld wordt en op de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat statushouders die terugkeren vanuit een andere lidstaat en zoals de verzoekende partij niet meer in het bezit zijn van geldige verblijfsdocumenten ernstige problemen kunnen hebben om zelf financieel in te staan voor de noodzakelijke medische behandeling en minimale huisvesting om te vermijden dat zij een reëel risico loopt om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor haar (mentale) gezondheid, is een gedegen onderzoek naar de situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen. Bij gebrek aan voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot statushouders in Griekenland (zie HvJ Ibrahim e.a., punt 88 en HvJ C-483/20, HvJ XXX tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, 22 februari 2022, punten 31 en 33), zoals de verzoekende partij, wiens verblijfsvergunning lijkt verstreken te zijn, die in behandeling is voor verscheidene medische problemen en naar deze lidstaat terugkeren zonder er een netwerk te hebben, kan derhalve in de huidige stand van zaken niet bevestigd worden dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming in de weg staan.

Bijgevolg kan in de huidige stand van zaken niet worden vastgesteld of de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gelezen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie, al dan niet strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dient bijgevolg de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS